

MÉREGTELENÍTŐ

2025.07.szám

KEDVES OLVASÓ!

Nem tudom, merre jártál mostanában? Láttál-e magasba nyúló hegyeket, gyönyörű, fehér törzsű nyírfaerdőt, tiszta vizű tavakat, vagy óriási hullámokat a tengeren? Álltál-e a parton a naplementét csodálva? Hallottad-e gyerekeidet vagy unokáidat harsányan kiabálva játszani, focizni vagy kerékpárral száguldani? Ha igen, akkor már voltál nyaralni, voltál szabadságon! Hisz végre vége a tanévnek!

Jó ez, de sokszor nagyon nehéz időszak is a szülőknek jó programokat kigondolni, miközben nincs elegendő szabadság vagy anyagi fedezet.

Meséltem, mi már harmadik éve „online” nyaralunk – így hívjuk a képzeletbeli utazgatásainkat – mivel nincs módunk másra. Jól sikerülnek ezek az itthoni kikapcsolódások, mint egy varázslat: hipp-hopp, ott legyek, ahol akarok! És pillanatok alatt ott vagyunk, ahol szeretnénk.

Nem kívánom, hogy Te is ily módon töltsd a nyarat – csak ha kényszerhelyzetbe kerülsz.

Addig viszont jól tervezz meg helyszíneket, programokat és főleg útitársnak vidám gyerekeket. Ha lehet, laza programokat csinálj – úgyis olyan sok feszültség húz bennünket százfelé!

Tudjuk a világ bajait, nem vagyunk naivak, tájékozatlanok. De fontos, hogy a jó Reményt soha ne engedjük magunkban kialudni. Mindig arra biztatlak, tudd a realitást, tedd a jót, és bízz a Jóság csodálatos erejében!

OOOOOOOOOOOOOOOOOOOO

Arra kérlek tiszta szívemből,
hogy légy türelemmel szíved rejtelsei iránt,
és igyekezz a kérdéseket úgy szeretni,
akár a lezárt szobákat, vagy az
idegen nyelven írott titokzatos könyveket.
Ne kutass olyan válaszok után,
amelyeket nem kaphatsz meg,
mert nem tudnál még együtt élni velük.

Az egyetlen cél, hogy megéldj mindent!
Élj hát most a kérdéseknek.
S így talán fokozatosan,
anélkül, hogy észrevennéd, egyre
közelebb kerülsz ahhoz a naphoz,
amikor majd választ kapsz mindenre.

(R.M.Rilke)

Kincseim...

Szeretem néha levenni a polcra már régen olvasott könyveimet, kincseimet. Ez történt most is. 20 éve olvastam, amiről most mesélek. Halál közeli élményét osztja meg a könyv írója. Ez mindig kényes téma. Nem tudhatjuk, mi az igaz ezekből a leírásokból, és mennyi a fantázia, nem is akarom Rádtukmálni, Olvasó. De ahogy beleolvastam, most is megragadott az a sok bölcsesség, amit bizony jó lenne magunkévá tenni, felhasználni az életünkben.

Úgy gondoltam, megosztom Veled egy-egy tanulságát. A történetet egy 8 gyerekes indián származású keresztény anya meséli el. Műtete során következik be a halála, és ő a testén kívül találja magát, és eljut abba a másik létezési formába, amit túlvilágnak nevezünk. Ott tapasztalatokat szerez, de vissza kell jönnie a földi létbe, mert még korai volt a halála.

Nos, ennyi maga a történet - egy nagyon jól megírt könyv. A kapott tanításokból ír le bőséges anyagot. Én olyan pár mondatot választottam, ami biztosan igaz és érdemes elgondolkodni rajta, érdemes beépíteni a magunk életébe.

„... Láttam, hogy számos törvény létezik, melyek vezetnek minket – szellemi, fizikai és egyetemes törvények - melyeknek legtöbbjéről csupán sejtésünk van. Ezek a törvények kiegészítik egymást. Ha felismerjük őket és megtanuljuk, hogyan kell alkalmaznunk pozitív és negatív erőiket, felmérhetetlen erőre teszünk szert. Ha megszegjük e törvények bármelyikét is, ha a természetes rend ellen támadunk, bűnt követünk el. Megértettem, hogy ha a rajtunk uralkodó törvények szerint élünk, áldásban lesz részünk, és még nagyobb tudáshoz jutunk. De azt is megértettem, hogy megszegve ezeket, „bűnözve” elgyengülünk, és lerombolhatunk mindent, amit addig felépítettünk.

Elkövetett cselekedeteinkkel magunk hozzuk létre a saját büntetésünket. Ha például szennyezzük a környezetünket, ez bűn a Föld ellen, és mi az élet törvénye megszegésének természetes következményeit fogjuk viselni. Lehet, hogy fizikailag legyengülünk, vagy meghalunk, esetleg mások fizikai legyengülése vagy halála lesz a cselekedeteink következménye.

Vannak bűnök, melyeket a „hús”, a testünk ellen követünk el. Ilyen a túltáplálás, vagy az alultáplálás, a testedzés elmulasztása, visszaélés a gyógyszerekkel, (ide tartozik bármilyen anyag, mely nincs összhangban testi szerkezetünkkel), és más fizikai legyengítő tevékenység. A hús bűnei közül egyik sem kisebb, mint a másik. Felelősek vagyunk a testünkért.

Láttam, hogy minden szellem tulajdonul kapja a testét. Amíg a halandó világban élünk, a szellemünknek kell irányítania a testünket; kívánságait és szenvedélyeit maga alá kell rendelnie.... Az eszünket, a testünket és a szellemünket tökéletes összhangba kell hoznunk, ha olyan tökéletesek akarunk lenni, amennyire egy halandó tökéletes lehet. Ehhez az összhanghoz krisztusi szeretetet és tisztaságot kell hozzáadnunk.

Világegyetemünkön belül vannak pozitív és negatív energiák, és a teremtéshez és növekedéshez mindkét fajta energia szükséges. Ezek az energiák engedelmeskednek az akaratunknak. Istennek abszolút hatalma van mindkét fajta energia felett. A pozitív energiák: fény, jószág, szeretet, türelem, kedvesség, jótékonyság, remény és így tovább. A negatív energiák: sötétség, gyűlölet, félelem (a sátán legfontosabb eszköze), önzés, kétségbeesés, bátortalanság. A pozitív a pozitívat vonzza, a negatív a negatívát. Ha főként pozitívvá vagy negatívvá válunk, a hozzánk hasonlókkal kerülünk kapcsolatba. Megvan a választási lehetőségünk. Egyszerűen pozitív gondolatok, szavak segítségével, pozitív szavak kimondásával pozitív energiákat vonzunk. Láttam, hogy különböző embereket különböző energiák vesznek körül, és az ember szavai valóságosan befolyásolják a körülötte lévő energiamezőt. Hatalma van a gondolatainknak. Ha ezt megértjük, sokkal jobban vigyázunk rájuk. Gondolatainkkal és szavainkkal hozzuk létre saját gyengeségeinket és saját erősségeinket. Korlátaink és örömeink a szívünkéből származnak. Mindig helyettesíthetjük a negatívát pozitívval.

...Egyes emberek negatív energiákat használnak, hogy bántó dolgokat hozzanak létre – megállapításokat vagy szavakat, melyek rombolni tudnak. Mások pozitív módon használják képzeletüket a körülöttük lévők megjavítására.

...A szellemnek és a gondolatnak hatalmas befolyása van a testre, így szó szerint értve is rendelkezünk erővel a saját egészségünk befolyásolására. Mindegyikünk szelleme hatalommal rendelkezik, hogy erőt adhasson a testnek a betegségek távoltartására, illetve ha megbetegedett, a meggyógyítására. A szellemnek hatalma van a lélek irányítására és a lélek irányítja a testet.

Gondolatainknak kivételes ereje van arra, hogy negatív vagy pozitív energiákat vonzzunk magunk köré. Amikor hosszasan negatívumokat vonzunk, eredménye a test védelmének meggyengülése lesz. Akkor vagyunk a leginkább énközpontú állapotban, amikor lehangoltak vagyunk. Semmi sem tudja úgy kiszipolyozni természetes erőnket, mint a sokáig tartó lehangoltság. De ha erőfeszítést teszünk, hogy mások gondjaira koncentráljunk és arra, hogyan segíthetnénk, a gyulladásunk elkezdődik. A szolgálat mind a test, mind a szellem balzsama. Minden gyógyítás belülről indul ki. Egy orvos biztos keze megműthet, a gyógyszerek ideális körülményeket teremthetnek az egészség számára, de a gyógyító hatást akkor is a szellem fogja gyakorolni.

Mindig van bennünk elég erő, hogy a hit és a pozitív energia által meg tudjunk gyógyulni, ha ez jogos. Isten akaratát mindig vegyük számításba a gyógyításnál. Az önmagunkkal való pozitív beszélgetés megindítja a gyógyító folyamatot. Felismertem, hogy ez a szavakba öntés a legjobban imával történhet. Ha az a helyes, hogy meggyógyuljunk, akkor Isten segítségünkre jön a gyógyító folyamatban. Szó sincs arról, hogy tagadjuk le a betegséget, csak azt tagadjuk, hogy hatalma volna isteni jogunk felett, hogy elűzzük azt.

Hit által kell élnünk. a hit kifejelesztése olyan, mint a magvetés. A hit minden cselekedete áldást hoz ránk.

Most kezdtem megérteni a szellem hatalmát a test felett, és láttam, hogy a szellem olyan szinten működik, amit a legtöbben nem is fogunk fel. A szellem a legtöbb ember számára titok. A szellem van kapcsolatban Istennel, lévén az az elfogadó eszköz, amely a tudást és a dolgok meglátását kapja Tőle.

Szellemünket megszabadíthatjuk a túlterheléstől mások szolgálata, az Istenben való hit által, és egyszerűen azzal, hogy pozitív gondolatokkal megnyitjuk magunkat a pozitív energiák számára. Ezt mi irányítjuk. Az energiaforrás Isten, csak Rá kell hangolódunk. El kell fogadnunk az isteni erőt, ha élvezni akarjuk hatását az életünkben. ...”

(Betty J. Eadie: Átölel a fény - 1995. Magyar Könyvklub)

Olvasóm!

A fentiek kiegészítéseként hadd tegyek egy fontos megjegyzést: A szellemünk valóban kapcsolatban van Istennel. Ő mindenben segítségünkre van életünk során. DE! Nem kényszeríthetjük Rá a magunk akaratát. Ez a Teremtmény alázata a Teremtője előtt

Dsida Jenő: Meghitt beszélgetés a verandán

Csodálatosan békés délután.
Benne van teljes életünk.
Ülünk egymással szemben,
beszélgetünk.

Egyszerű és jó vagyok,
mint világ fölött lebegő
madár. Te átlátszó vagy,
tisztá, mint a levegő,

mint üvegkorsónk friss vize,
melyen átcsillan a nap.
Én szomjas vagyok,
s te nem tagadod meg tőlem magadat.

L.Gály Olga:

A legnehezebb út

A legnehezebb út önmagunkba vezet.
Egyedül kell megjárunk –
nem nyújthat kezet
senki a szűk ösvényen,
ha szakadékhoz érünk,
s a túlsó partra jutni
pallónyi csak reményünk.

A legrejtettebb tó lelkünk tengerszem mélye,
mit nem világít át csak
belső énünk fénye.
Apály-dagályos tükrén
oly tisztán ring arcképünk,
hogy bátorságos tett
szemünkkel szembenéznünk.

Mégis, hogy élni tudjak, akarom én e képet.
Hogy mérhessek – magamról
kell vennem hű mértéket.
S ha megtérek a mélyből,
sugár ül homlokomra,
mint megtalált világom
parányi napkorongja

Másként minek?

Az eltemetett szavakon
tort ül az élő fájdalom.
Szeretem én a küzdést, és bár törzsem vészesen inog,
gyökerem még mélyebbre ás,
s állva maradok, mint a fák.

Kérdem magam: honnan erőm, s megújulásom titka mi?
Miért nem tudtak régi és új úzók s bajok kiirtani?
S kérdelek téged: életem,
mi célod lehet énvelem?

Felnyitni csillagok hunyt szemét:
lásson minket a messze ég.
Szívekről görgetni követ.
Minden lenni valakinek.

Mint feldobott kő, földet érni.
Sírókat álomba mesélni.
Szánni a gyöngé hősöket.
Tán ezért lettem – másként minek?

Popper Péter az életvezetésről

Részletek a „Belső utak könyve” c.könyvéből

„Akiben zűrzavar van – zűrzavart hoz létre környezetében. Akiben rend van – rendet teremt maga körül.”

A gyermek még főleg reaktív lény. Viselkedése válasz arra, ahogy a környezet viselkedik vele szemben. A felnőtt ember megszerezte a valódi aktivitás lehetőségét, formálni képes környezetét. Lelkiállapota akarva-akaratlanul kisugárzik környezetére. Bajainkért sokszor a külső körülményeket vádoljuk, holott mi formáljuk ilyenné azokat. Ha rendet teremtünk magunkban, legnehezebb helyzeteinkben is megtaláljuk a megoldást

„A múlt már nincs. A jövő még nincs. Egyetlen valóság: a jelen.”

Gondolkodásunk fegyelmetlensége következtében rengeteg fölösleges energiát pazarolunk el azzal, hogy túl sokat időzünk a múlt és jövő irrerealitásában. Régi sérelmeinken rágódunk, vagy visszavágyódunk elmúlt állapotainkba; az elképzelt jövővel ijesztgetjük magunkat. Eközben elsiklunk az aktuális valóság, a jelen felett, nem éljük át kellő mélységben és intenzitással. Ezért sokat tévedünk és mulasztunk. A jelenre kell elsősorban odafigyelni.

„Mindenről lemondhatunk, csak életünk fő gyökereit nem vágthatjuk át. Keressem életem gyökereit.”

Az életben nem lehetünk meg kompromisszumok nélkül. Alkalmazkodnunk kell másokhoz is. De nem szabad olyan kompromisszumokat kötni, amelyeket nem tudunk elviselni. Életünk alapjainak sértetlenül kell maradnia. Meg kell ismernünk ezeket az alapokat - a többi nem érdekes.

„Nem lehetek olyan fontos mások számára, mint önmagamnak. Saját dolgom súlya nagyobb bennem, mint a külvilágban.”

Milyen hamar megfeledkezünk mások problémáiról, nehézségeiről, kudarcairól! Mennyire átsiklunk mások sikerei, örömei felett! Egy másik ember ugyanígy van velünk. Ezért nem szabad túlértékelni a „Mit szólnak hozzá?” jelentőségét. Az embereket nem foglalkoztatja annyira a mi problémánk, szégyenünk, kudarcunk, mint minket. Ugyanígy örömeink, eredményeink sem. Mennyit marcangoltuk magunkat, szégyenkeztünk értelmetlenül. Hányszor bántódtunk meg fölöslegesen.

„A beszédem akkor lesz egy velem, ha jó akarattal igazat és fontosat mondok annak, akit megillet.”

Mennyi energiát fecsértünk el fecsegésre, amikor üres szavakat váltottunk üres emberekkel. Sokat beszéltünk magunkról, keveset hallgattunk másokat. Már sok baj származott a fölösleges beszédből. Abból soha, ha hallgatni tudtunk. Nem fontos, hogy mindig szerepeljünk és érdekesek legyünk. Meg kell tanulnunk, hogy kinek mit érdemes elmondani. És hallgathatunk is, ha nincs lényeges mondanivalónk.

„A belső fegyelem megtart, mint testet a csontváz. A külső fegyelem páncél: véd és akadályoz.”

A természetben az alacsonyabb rendű élőlényeket kitinpáncél védi. Kívül kemények, belül puhák. A páncél: fal köztük és a világ között. Ha áttörik, védtelenek. A magasabb rendű élőlényeknek gerincük van. Kívül lágyak, a tartásuk belül van. Szabadabb a viszonyuk a világhoz, s bár könnyebben megsérthetők, mégis nagyobb biztonságban vannak. Az emberi psziché szétesik fegyelem nélkül. A fejlődés útja az, hogy a külső fegyelem belső fegyelemmé változzon. Csak a belső fegyelem tanít meg élni a szabadsággal. Belső fegyelem nélkül a szabadság megbetegít. **Ezért van olyan sok pszichés zavar a modern kultúrában.**

„Csak az egyértelmű cselekvés hatásos. A bizonytalan cselekvés bizonytalan eredményt szül.”

A világban az akció-reakció törvénye uralkodik. Amennyire koncentrált erőt fejtek ki egy irányban, olyan koncentrált hatást fogok elérni. Csak határozott kérdésre kapok határozott választ. Vannak alapvető élethelyzetek, amelyekben csak egyértelműen szabad cselekedni. Ha már töprengek – akkor ne cselekedjem. Ha gondolkozni tudok azon, hogy megházasodjam-e, akkor ne tegyem. Meg kell várnom, míg a dolgok egyértelművé tisztulnak bennem – akkor könnyen és határozottan tudok cselekedni. És ez meghozza az eredményt.”

„Az élethelyzeteim adottak. Ebben determinált vagyok. Rajtam áll azonban, hogyan viselkedem e helyzetekben. Itt a szabadságom.”

Élethelyzeteink nagy részét – családunkat, szociális körülményeinket, betegségeinket – szinte „készen kapjuk”, vagy legalábbis igen sok, tőlünk független külső faktor határozza meg azokat. Viselkedésünk szabályozása azonban a hatalmunkban van, tőlünk függ. Így fonódik össze életünkben a determináció és a szabadság. Epiktétosz figyelmeztet arra, hogy azzal kell foglalkoznunk, ami tőlünk függ. Egy adott helyzetben sokféleképpen lehet viselkedni. A szabadság értelme a nehéz helyzetek nemessé formálása viselkedésünkkel.

„Az igény valóságot szül. A dolgok megvalósulásának az a kezdete, ha makacsul rájuk gondolunk.”

Minden, ami igazán fontos, eljön az életünkbe. Személyiségünk, karakterünk, belső igényeink törvényszerűen formálják sorsunkat. A hívásokra válasz érkezik. Sokszor észrevehetjük, hogy vágyaink, igényeink megkeresik a tárgyat maguknak. Az emberek megérik azt, ami bennünk van, és eszerint közelednek vagy távolodnak. Azok felelnek, akikkel közös hullámhosszon működik az „adó-vevő berendezésünk.” Ugyanabban a városban néha sokan körénk gyűlnek. Ezért írhatta tréfásan Füst Milán: „Apróhirdetés. Meglevő szenvedélyekhez tárgy kerestetik!” Szeretnénk szerelmesek lenni – és beleszeretünk valakibe. Ami fontos, azt csöndesen ébren kell tartani magunkban napról napra; egy pillanatra sem szabad elengedni. Egy napon valóság lesz.

„A hosszú és jó életet nem évekkel, hanem élményekkel és megismeréssel mérik.”

Filozófiai szempontból ismerjük az idő objektivitását. De életünknek van egy szubjektív időrendje is. A pszichológiai idő-élmény egyéni és sajátos. Mennyire aktuális lehet számunkra valami, ami tíz éve történt, és milyen közömbös egy tegnapi esemény. Milyen hosszú és unalmas lehet átélni eseménytelen nyári hónapokat. A napok végtelenül lassan vánszorognak. De visszatekintve egy röpké pillanatnak tűnik a nyár. Nem történt semmi, amit emlékezetünk megőrizhetett volna. Ám milyen gyorsan rohan el ugyanez az idő, ha eseményekkel zsúfolt. De visszapillantva rá, végtelen hosszúságúnak érezzük, annyi minden történt. Így vagyunk az életünkkel is. Ezért kell bátran és kíváncsian élni. **Nem szabad féltenuünk magunkat az eseményektől, a megismerés kockázataitól.** Mernünk kell élni és cselekedni a szívünk szerint: tartalmas és jó életünk lesz, bármennyig tartson is. A gyáva élet mindig rövid. Szép életet kívánok Önöknek!

OOOOOO

Szentmihályi Szabó Péter: Magad köré poklot

Ha Istent egy éjjel ellopod,
állíts helyére oszlopot,
fakassz vizet vad gépeiddel,
építs hidat, mely égre ível,
ha Isten nevét elveszed,
állíts helyébe szellemet,
ha Isten parancsát megszeged,
állíts helyébe elveket.
Ha Istent már likvidáltad,
üres leszel, akár az állat,
ha mennyed reményét lerontod,
magad köré Te teremtesz poklot!

Weöres Sándor: Szembe fordított tükrök

Örömöm sokszorozódjék a te örömödben.
Hiányosságom váljék jóssággá benned.

Egyetlen parancs van, a többi csak tanács:
igyekezz úgy érezni, gondolkozni, cselekedni, hogy mindennek javára legyél.
Egyetlen ismeret van, a többi csak toldás:
Alattad a föld, fölötted az ég, benned a létra.

Az igazság nem mondatokban rejlik, hanem a torzítatlan létezésben.
Az öröklét nem az időben rejlik, hanem az összhang állapotában.

Sík Sándor: Szentségtartók

A templomtól a temetőig,
Temetőtől a templomig,
Ahol e hűvös nyáridőben
Ballagó életem folyik,
Jár a sok jó falusi ember,
Gyerek szalad, szekér döcög.
El-elnézem és meg-megállok
És mindenkinek köszönök.

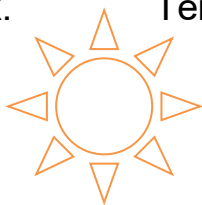
A templomtól a temetőig,
Temetőtől a templomig
Ha járok, mást sem tesz a szívem:
Mindegyre csak találkozik.
A legtöbben visszaköszönnek,
Van, ki tovább megy ridegen,
Van, aki bambán visszabámul,
Csak egy nincs köztük: idegen.

A templomtól a temetőig,
Temetőtől a templomig
Minden kis házhoz nagy közöm
van: Minden házban ember lakik.

S ha embert látok, Isten szólít,
Meg kell előtte állanom,
Mert szentségtartó minden ember
S minden ház tabernákulum.

Mikor az Úrnap ünnepére
Virágot hint a körmenet,
Négyszer lendít keresztes áldást
A pap a négy oltár felett.
Hát énnekem, ki minden házból
Kinézni látom Istenem,
Hányszor kellene s hány irányban
Áldás keresztjét hintenem!

De áldást, imaszót, örökké
Malomként nem mormolhatok,
Hát annyit mondok tiszta szívből:
„Adjon az Isten jó napot!”
És ő, hiszem, meg ne hazudtol,
Ki társlakómként itt lakik
S mellém szegődik minden reggel,
Temetőtől a templomig.

Nemes Nagy Ágnes: Istenről

Hiánybetegségeink legnagyobbika

Lásd be Uram, így nem lehet. Így nem lehet teremteni. Ilyen tojáshéj-Földet helyezni az űrbe, ilyen tojáshéjéletet a Földre, és abba – felfoghatatlan büntetésként – tudatot. Ez túl kevés, ez túl sok. Ez mértéktévesztés, Uram.

Mért kívánod, hogy két tenyérrel átfogható gyerekjáték-koponyánkba egy univerzumot gyömöszöljünk? Vagy úgy teszel velünk, mint a tölgy makkjával, amelybe egy teljes tölgyfát gyömöszöltél?

Nem bánnék soha úgy a kutyámmal, mint Te velem. Léted nem tudományos, hanem erkölcsi képtelenség. Ilyen világ teremőjeként létedet feltételezni: blaszfémia.

Legalább ne tettél volna annyi csalogatót a csapdába. Ne csináltál volna felhőt, hálát, aranyfejet az őszi akácnak. Ne ismernénk a vékony, zöldes, édes-édes ízt: a létét. Irtózatos a Te édes lépvessződ, Uram!

Tudod te, milyen a vércukorszint süllyedése? Tudod te, milyen a leukoplákia

halvány kicsi foltja növényben? Tudod te, milyen a félelem? A testi kín? A becstelenség? Tudod-e, hány wattos fényerővel tündöklük a gyilkos? Úsztál folyóban? Ettél citromalmát? Fogtál-e körzöt, téglát, cédulát? Van körmöd? Élő fára vésni véle, kricsz-krakszokat hámló platánra, míg megy odafönt, megy-megy a délután? Van odaföntöd? Van neked fölötted? Egy szót se szóltam.

Pilinszky János: Bár színem fekete

Végül mindig Isten útját követtem,
bár színem fekete.
Ezért, ha egyszer elfogadtatom,
úgy leszek az üdvözültek sorában,
mint leeresztett sötét zászló,
becsavart lobogó,
szótlánul és jelentés nélkül,
és mindeneknél boldogabban.

Láttál már búzamezőt aratás
előtt? Megfigyelheted, hogy
néhány kalász büszkén,
hivalkodóan emelkedik a
magasba, mások meg a föld
felé hajlanak? Fogd a
legmagasabbakat,

leghivalkodóbbakat és meg
fogod látni, hogy üresek.
A legalacsonyabbak, a
legalázatosabbak viszont tele
vannak búzaszemekkel.
Láthatod tehát, hogy milyen
üres dolog a hivalkodás.

A *canicula* [kánikula] a *canis* kicsinyítő képzős formája, tehát annyit tesz: 'kiskutya, kutyakölyök'. Na, de mi köze a hőségnek a kutyushoz? Az, hogy a rómaiak idejében a Nagy Kutya csillagkép legfényesebb csillaga, a Szíriusz nyár közepén, a legnagyobb hőség idején jelent meg először az égbolton. Az egybeesés miatt a rómaiak azt feltételezték, hogy a csillagkép okozza a nagy meleget. Így lett tehát az igazán forró időszakok neve *kánikula*.

A Szíriusz ma már szeptember elején jelenik meg az égbolton, azaz az igazi kánikula, a Canis Maior ideje majd még csak ezután jön!

A *kutya meleg* viszont aligha függ össze a csillagképpel: ezt már abból is sejthetjük, hogy *kutya hidegről* is beszélünk! A *kutya* szitokszóként egyébként is használatos - más nyelvekben is járul ilyen hálátlan feladat szegény jószágokra.

Devecsery László: Felhőjáték

Nyár délután, könnyű szélben,
hanyatt fekvé, álmodozva,
néztem fel az ég-magasra.
Felhők jöttek, felhők mentek,
játszottak, mint a gyerekek:
fogócskáztak, felnevettek,
azután meg tovább mentek.
Tovább mentek, messze szálltak,
formát formára formáltak!
Jött egy sárkány: lángot lelve,
szél-játékban ellehelte...
Hullámozott mögötte tenger:
hajó rajta, de nincs ember;
utána hal, mely jókora,
mosolya felhőből jópofa...
Láttam még törpét, óriást,
madarat nagyot: bóbítást,
Kinn a réten, nyári réten,
szél-fújta felhő-trombitát,
szárnyakkal nyulat: elrepült,
felettem a szél hegedült...
Varázslat történt számtalan,
felhők játszottak száz mesét,
s a délután is véget ért!

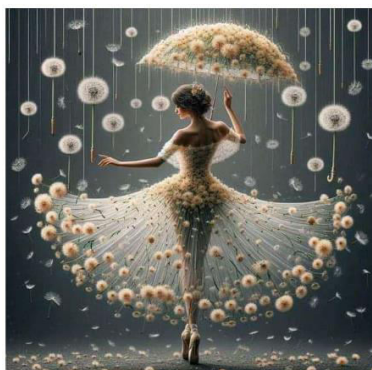
Lassú tánc

Nézted valaha a gyerekeket játszani a körhintán?
Hallgattad, amint az esőcseppek földet érnek tompán?
Követted szemeddel egy pillangó szeszélyes röptét,
Nézted a tovatűnő éjben a felkelő nap fényét?
Lassítanod kéne.
Ne táncolj oly gyorsan.
Az idő rövid
A zene elillan...

Átrepülsz szinte minden napodon?
S mikor kérded: "Hogy s mint?"
Meghallod a választ?
Mikor a nap véget ér, te ágyadban fekszel,
Tennivalók százai cikáznak fejedben?
Lassítanod kéne.
Ne táncolj oly gyorsan.
Az idő rövid...
A zene elillan...

Szoktad mondani gyermekednek, "majd inkább holnap"?
És láttad a rohanásban, amint arcára kiült a bánat?
Vesztettél el egy jó barátot, hagyta kihűlni a barátságot,
Mert nem volt időd felhívni, hogy annyit mondj: "Szia"?
Lassítanod kéne.
Ne táncolj oly gyorsan.
Az idő rövid.
A zene elillan.

Mikor oly gyorsan szaladsz, hogy valahová elérj,
Észre sem veszed az út örömét.
Mikor egész nap csak rohansz s aggódsz,
Olyan ez, mint egy kibontatlan ajándék... melyet eldobsz.
Az Élet nem versenyfutás
Lassíts, ne szaladj oly gyorsan
Halld meg a zenét
Mielőtt a dal elillan.

Negyven éven át birkóztam a félelmemmel. Félttem a víztől, de vágytam is rá nagyon. Kicsi koromban, mikor úszni akart tanítani apukám, vagy máskor egy unokabátyám, visítottam, tiltakoztam, nem bíztam abban, hogy megtart a víz, vagy hogy megtartanak őket. 20 évesen jutottam először a Balatonra. Mert akkor nem úgy volt, mint ma, hogy minden gyereknek, minden családnak jár a jólét. Szóval barátnőimmal pár napot töltöttünk Balatonföldváron. Én pancsikoltam, ők úsztak. Próbálgattam magamat, a bátorságomat. Állandóan ezen dolgoztam, ezen gondolkodtam. Emlékszem, a földvári templomban a Jézus szobor - aki Pétert is megtartotta, mikor az elmerült éppen - nagyon biztatott, számíthatok a segítségére. Így történt, hogy egy délután addig gyűjtöttem a bátorságomat, míg rá mertem feküdni a sima víztükörré. És megtartott! Sajnos, csak néhány napunk volt, nem gyökerezett meg bennem a tudás. Következő élményem évek múltán, mikor gyerekeket nyaraltattunk. Kifelé ballagtunk a vízből alkonyatkor. Mindig csak sekély vízben, déli parton nyaraltunk. Gyönyörű naplemente volt, most is látom magam előtt. Hol úsztam néhány tempót, hol gyalogoltam, ugrándoztam a langyos vízben. Még nem voltam „profi úszó”, csak kicsit bátrabb. Néha pár tempó után leálltam – volna - de nem ért le a lábam. Kétségbeesetten felrúgtam magam, de pánikban voltam, kapálóztam, és segítségért kiabáltam. Voltak körülöttem, de nyilván azt hitték, bohóckodom, Mert sekély volt a víz. De még mindig nem éreztem biztonságot, újra felrúgtam magam, és kapálóztam, így tétován odajött egy fiú, megfogta a karomat. Leálltam, persze, „földet értem”. Tréfás kedvű emberek csináltak ott egy jókora gödröt, és én éppen akkor és éppen ott akartam leállni.

A pánik veszedelmes dolog. Ezért nem hagytam abba a küzdelmet. 40 évesen tudtam rávenni magamat egy uszodában, hogy a mély vízben is merjek tempózni, óriási lelkierővel és tudatos higgadtsággal. Ma is vannak körülöttem unokaöccsök, húgok, akik ugyanezt szenvedik. Talán tényleg kódolva van bennünk a félelem? Bárcsak az akaraterő is ott lenne mindenben, aki küzd ezzel a nehéz örökséggel.

Végül egy későbbi élményem: hogy sógorommal úszkálunk Szárszón, én mindig újra leellenőrzöm, nem ér le a lábam, sógor is mondja: vigyázz, itt már mély! Tudom, mondtam, és nyugodtan úsztam tovább. A pánik szörnyű dolog, csak a biztonságos tudás vezet ki belőle. Kipróbált tudás, hogy megbízhatok magamban. (PM)

Kiss Ottó: Strand

Vannak helyek, ahová a gyerekek
Nem mehetnek be.
Még akkor se, ha van jegyük.
Például a strandon, a női napozóba.
De ha én egy kicsit nagyobb leszek,

és egyedül járok majd a strandra,
akkor lehet, hogy majd oda is
bemehetek.
De az is lehet, hogy akkorra már
az egész nem is fog érdekelni.

Ady Endre: A nyári délutánok

Mikor az Ég furcsa, lila-kék
S találkákra mennek a lányok,
Óh, be titkosak, különösek
Ezek a nyári délutánok.

Járunk bolondul és ittasan
Nagyvárosi utcákon égve,
Fekete, szigorú vonalak
Rajzolódnak a nyári Égre.

A város árnyas és remegő.
Ezer tornya, kéménye, karja
Úgy mered a csókos Ég felé,
Mikéntha ölelni akarna.

Mint zavarodott szerelmesek,
Pírral s pihegve szemben állnak
Az Ég s a város. Szívük dobog
Vad ritmusára a Halálnak.

Szemünk könnyes, mégis nevetünk
Föl-föltekintve vágyva, félve
Arra, ki szép s kit nem ismerünk,
Hideg szeretőnkre, az Égre.

S ott fenn az Égen, ott valahol,
Egy-egy pillantást visszavetnek.
Sírván nevetünk az Ég alatt
S ott fenn, ott fenn, ott is nevetnek.

Nemes Nagy Ágnes: Nyári éj

Emelkedik a lassú tenger.
Az álom süllyed, olvadok.
Tárt ablakunk alatt a mélyben
a júniusi éj csobog.

Üvegzöldszínű habja szélén
mint fel-felbukkanó halak,
a csillagok kecses csapatban
csobbannak és villámlanak.

S a fák között – kövér korállok
árnyékot-lengető bogán,
haján világító moszattal
átúszik lassan Szent-Iván.

OLVASÓM!

Ebben a nagy forróságban gondoltam, jólesik egy dermesztően hideg és izgalmasan veszekedős-kibékülős történet. Szép békességbe torkollik és talán még egy kicsit ismerős is a Magad életéből.

Tamási Áron:Tél a völgyben

Vannak az életben bozótos dolgok. Így például nehezen tudja megmondani az ember, hogy valójában hol is kezdődött az a bizonyos esemény, amely aztán nagyot fordított az életén. Maga Zöld Lázár is így járt, amikor a nyár végén elcserélte a házát, s vele az egész apai belsőséget, ami ugyan szegényes volt, de legalább jó helyen feküdt a faluban. Nevezetesen az országút mellett. Viszont az új otthon pedig, amit cserében kapott, egészen kívül, s egy kicsit messze esett a falutól. Fent az erdők alatti patak völgyben, ahol még egy kiáltásra sem volt szomszédja senki. Csak amikor odaköltözött, akkor gondolkozott el azon, hogy vajon miért is cserélt otthont. S ahogy ennek okán gondolkozott volna, a derengő múltból valami könyv merült fel emlékezetében. Az a könyv olyan emberről szólt, aki magában a természetben élt, fák és állatok között. S a könyvben az volt írva arról az emberről, hogy „boldogan érezte magát a természet lágy ölén”. Lehetséges, hogy ez a mondás akkor megragadt benne. Lehet azonban az is, hogy eme mondás nélkül is végrehajtotta volna a cserét, hiszen afféle elnézegető, magányos természete volt neki.

De hát mindegy. Most már megtörtént a dolog, vagyis a nyár végén erre a Szélbúvás nevű helyre költözött a feleségével együtt, aki magas, sovány és fekete asszony volt, s akit elég találó módon Lidinek is hívtak. Az új szállást Lidi asszony nem szerette. Ki sem lehetne mondani, hogy a változás óta mennyi fülrágó beszédet hallott Zöld Lázár az asszonytól. Pedig a nyár végén még kies volt nagyon ez a Szélbúvás nevű hely; ősszel pedig színesen és bolondul szomorú, ami úgyszintén nem megvetendő, mert ha már szomorúság nélkül nem telhetik el az élet, akkor legyen legalább az a szomorúság színes és bolondos. A tél valamennyire mégis mentette az asszonyt. Mert amióta beköszöntött a téli időszak, azóta bizony hideg van és kietlenség Szélbúváson, de hát ennek is csak az lehet az oka, hogy a hó még nem esett le. - Majd akkor - gondolta Lázár -, majd akkor Lidi is másképpen fog beszélni. Ámbár, ha igazságosan nézi az ember, ezt a télkezdeti kietlenséget is zokszó nélkül és illedelemmel el lehet viselni, hiszen utóvégre egy posztómalom is tartozik a házhoz. Az a posztómalom pedig, ha most járható állapotban volna, s ványolnának is benne posztót, akkor szép jövedelmet hajtana nekik. S hát még a két ló! Mert a cserét azzal is megpótolta a Lázár komája, akit ugyancsak Lázárnak, mégpedig Piros Lázárnak hívtak, hogy a csere-vásár alkalmával két lovat is adott, bárha elég girhesek voltak azok a lovak. - Hát most már úgy van, ahogy van. Ha nem sírdogálna folyton a szél, igazán jó is volna itt a természet lágy ölén. De a

szél bizony sírdogál. Sőt már nemcsak sírdogál, hanem kezd áthatolni a ház vedlett falain, és belébújik az ember csontja közé is. Maga a föld is olyan már, mint a csont, s a fa is úgy meg van immár fagyva, hogy a fejsze lepattan róla. - De most már hamar leesik a hó - gondolta Lázár. Hiába várta azonban a havat, mert a mérges egek nem akartak megkönyörülni. Csak a szelet gyűjtötték mindenünnét, és nyargaltatták folyton s főleg a természetnek abban a kicsi ölében, ahol ők laktak. Már Lidiben is megfagyasztották valósággal a szót, mert napok óta csak jár szótlanul, mint valami céltalan vértanú. Így ez először jó volt, mert csend volt.

De aztán megkérdezte Zöld Lázár mégis:

- Valami bajod van, Lidi? - Van! - mondta kurtán az asszony. Utána kicsi és nehéz szünetet tartott, de az csak olyan volt, mint gátszakadás előtt a csend. Vagyis egyszerre megzúdult a kicsi szünet után, s úgy kezdte ontani a szót, hogy nemcsak kipótolta a hosszú, néma napokat, hanem Szélbúvás egész völgyét tele hordta szemrehányással és keserűséggel. Nemcsak magát sajnáltatta ebben a kesergésben, hanem még azokat az elítélt bűnös embereket is, akiket büntetésből esetleg ide zárnának, ebbe a völgybe. - Itt a lovak is megfagynak! - azt is mondta.

- A ló bírja a hideget - szólt csendesen Lázár. Erre azt kiáltotta Lidi asszony, hogy még akkor is megfagynak, ha bírnák is a hideget, mert az istálló ajtaja ki van szakadva, s nincs egy férfiú a háznál, aki bé tudná deszkázni.

- Az is meglesz - mondta a férfi.

- Meg, magától!

- Nem magától, mert Lázárnak már szóltam.- Igaza volt a gazdának, mert csakugyan szólt volt, már napokkal azelőtt, annak az ácskodó barátjának, akit ugyancsak Lázárnak hívtak, csak hogy Fejér Lázárnak. Az a Fejér Lázár meg is ígérte akkor, de még nem jött el. Mit csináljon hát! Nem őrizheti éjjel-nappal az istálló ajtaját, testével földvén azt a nyílást. Amit tehetett, azt megtette, mert szalmával bédugta azt a nagy lyukat, mely tátong azon az ajtón. S nem tehet róla, hogy a szél folyton kinyomja, vagy bényomja azt a szalmát. A szélnek nem lehet parancsolni, s ha lehetne, akkor sem tenné meg, mert amit a szél azzal a szalmával cselekszik, valami titkos célból történhetik nyilván. Talán éppen azért, hogy egy kóbor kutya azon a nagy lyukon keresztül a hideg elől bebúj hasson a lovakhoz, és úgy mentse meg fagyástól az életét. - A mai napon - fűzte hozzá - talán eljön Lázár, s akkor megcsinálja. Lidi azt mondta erre, hogy neki elég volt a Lázárokból.

- Már abban is rendelkezni akarsz, hogy kit miképpen hívjanak? - kérdezte a férfi.

- Elég volt a Lázárokból! - kiáltotta Lidi. Ezt hiába folytatná, gondolta Lázár, s nem is szólt többet semmit. Elhallgatott az asszony is. S ezt nagyon jól tette, mert amit eddigelé mondott, az események abban sem igazodtak hozzá, sem a lovak megfagyásában, sem más baljóslatokban.

Mert estefelé ugyanis, abban a nagy hidegben, megjelent a háznál Piros Lázár, akivel a házat cserélte volt. S kölcsönkérte a két lovat. - Csak egy

napra kell - mondta. Amikor Lidi meglátta Piros Lázárt, szinte a levegőbe szegezte azzal a két szeggel, ami a szemében volt. S amikor azt is meghallotta, hogy még a két lovat is kölcsönkéri, mérgében kiment a házból, s meg tudott volna ölni bárkit, akit Lázárnak hívnak. De a gazda mégis odaadta a két lovat. S alighogy Piros Lázár elvezette a lovakat, az időjárásban furcsa változás történt. Először megfordult a szél, vagyis keletről délre ment, s onnét kezdett lassan fújdogálni. Már nem sírt azonban, s éles fogai sem voltak neki, hanem inkább kövéren és puhán hullámozott, mintha gyapjút emelgetett volna folyton. Aztán a szél fölött meleg szürkére ereszkedett az ég, és hullani kezdett a hó. Nagy pelyhekben hullott, lassan és egyre sűrűbben. Estére már akkora lett, hogy bokáig ért. De még akkor is hullott, sőt ömlött nagy puhasággal. Mire pedig az estébe belé is mentek, már olyan lett, a világ, mintha égen és földön, s a kettő között a légtérben, nem is lenne már semmi egyéb, csupán csak mindenütt hó. Zöld Lázár aludni sem tudott örömeiben. Néha az ágyból is fölkel, s olyankor odament az ablakhoz, és kinézett a fehér világba. Éjfél lehetett már, amikor úgy látta az ablakon keresztül, hogy megállt a hó hullása, és minden megnyugodott. A föld és a fák nagy nyugalmasan patyolatban feküdtek, és az ablakkal szemben a csűr is békességes fehérben állt, csak egyedül az istálló ajtaján ásított feketén az a nagy nyílás, amely azt az ácskodó Fejér Lázárt hiába várta. Csend és nyugalom volt az éjszakában. S a világ pedig ott feküdt az ártatlanság fehér hatalmában. És ahogy mindezt örömeiben eltelve nézte Zöld Lázár, egyszer csak egy nagy kutyát pillantott meg, amint az a nagy kutya ólálkodva éppen ment az udvaron keresztül, egyenesen az istálló felé. A színe sötétbarna volt, egy kicsit rótszínű talán. S utána egy másik kutya is sompolygott. Majd megint egy másik. Öt vagy hat olyan állat, mind rótszínűek, s egyenesen a fekete nagy lyuk felé mentek, amely az istálló ajtaján tátongott. S ott az ajtó előtt mintha megálltak volna. De akkor az első visszafordult, és a szeme villanni látszott, majd a nyíláson beugrott az istállóba.

- Farkasok! - kiáltotta Lázár. Olyan ijedten riadt a szava, hogy Lidi menten felébredt.

- Te ott mit csinálsz?! - kérdezte.

- Kelj fel! Farkasok! - mondta Lázár. Az asszony kiugrott rögtön az ágyból. Lázár pedig megfogta a karját, és szusszanás nélkül az ablakhoz vezette. Amikor az ablakhoz értek, a negyedik vagy ötödik farkas éppen akkor ugrott be az istállóba. Lidi reszketni kezdett, mint a nyárfalevél. - Most mi lesz?! - vacogott a foga. Lassan egészen ráfonódott az ura derekára. Meredt félelemben úgy nézték a fekete lyukat, amelyen nemsokára visszaugrott az első farkas, utána pedig egymás után a többi. Parázslott mindegyiknek a szeme. Lidi ijedtében az ajtóhoz futott, s azt bezárta. A farkasok szimatolva megálltak az udvaron, és az ablakok felé nézegettek. Kettő még a hóba is leült, s a fülét vakargatta. A többi mindjobban a ház felé szimatolt; amelyik pedig leghátul állott, az ásított egyet. Valamit gondolt Lázár, az ágy alól kivette a fejszét.

- Ide is bújhatnak? - kérdezte Lidi.

- Ide nem - mondta a férfi.
- Hát akkor minek a fejsze?
- Csak - szólott Lázár. Akkor már nem mertek rábújni az ablakra, hanem csak melléje tapadtak a falhoz. Óvatosan onnét lesett ki Lázár a farkasokra, miközben Lidi a férfi derekába kapaszkodott, s néha megtapogatta a fejszét.
- Ólálkodnak - mondta Lázár.
- Nem mennek?
- Egyik, mintha. - A percek nem akartak telni, hanem úgy megálltak, akár a fagy. De aztán Lázár mégis azt mondta egyszer: - Kettő vonul.
- Csak kettő?
- A többi is. S csakugyan, lassan sompolyogva elmentek a farkasok. Akkor Lázár egészen odabújt az ablakhoz, majd Lidi is melléje húzódott, hogy a maga két szemével láthassa farkasok nélkül a havas udvart. Nemsokára az ablakot is kinyitották. Lázár kihajolt az ablakon. Erre és arra nézegetett a patyolat világban, majd bétette az ablakot, és így szólt:
- No, elmentek.
- Vajon végleg?
- Végleg. - Csend lett a szobában. Egyik sem szólott semmit. De nagyon fáztak mind a ketten. Szinte jobban, mint a fagyasztó szélben azelőtt. Az asszony vacogva visszafeküdt az ágyba, Lázár pedig tüzet gyújtott a kályhában, majd oda feküdt ő is a felesége mellé. De fektükből is a mennyezet felé néztek, mely a tűz kivillogó fényében derengve lebegett. Elsőnek az asszony szólalt meg nagy későre.
- Jól tetted - mondta -, hogy a lovakat odaadtad Piros Lázárnak.
- Ő nem eszi meg - felelte Lázár. Csak el-elszenderedtek, úgy aludtak. Aztán megvirradt. A házban meleg volt, künn pedig csupa ragyogás. Békességben múlt a nap is. Délután pedig Piros Lázár visszahozta a lovakat. Majd az ácskodó Fejér Lázár is megjelent, és bédesztázta az istálló ajtaját. Amikor készen volt véle, Lidi pálinkát vett elő, s nagy szívélyességgel töltött a három Lázárnak, akiket meleg szavakkal arra biztatott, hogy legyenek mindig jó barátok.

Gárdonyi Géza – A fiam gazember

Sajnálattal és röstelkedéssel vallom meg, hogy a fiam gazember.

A mi családunkban szokatlan karakter ez. Azt hiszem, a keresztes hadjáratig visszalapozhatnám a családunk történetét, ha ugyan a családunknak volna története. Fájdalom, az én őseim, bár sokat tanították őket s okos emberek is voltak, sem írni, sem olvasni nem tudtak, és én így most a fényes példákat adatok hiányában nem ragyogtathatom a fiam előtt.

De a fiam nem is kíváncsi a fényes példákra. A minap, hogy betöréses lopást követett el a kamarában, élénk és sötét színekkel festettem neki azt a képet, amely a mazsolaszőlőtől az akasztófaig vezet.

Hangom remegett a felindulástól. Ő a fejét a karjára fektette. Azt hittem, sír, és folytattam mint Munkácsy: sötét háttérrel, világos alakokkal. Közben a komoly meggondolásra hivatkoztam, és azt kérdeztem tőle, hogy a mondottak után hajlandó-e lemondani az éléskamarába való betörésekről?

Hallgatott.

Megtoldottam a kérdést:

- Ígéred-e, hogy nem sikkasztod el többé a ceruzámat? Ígéred-e, hogy a cipődet nem hordozod zászló gyanánt a folyosón, és nem dobod az emeletről a házmester fejére?

Hallgatott.

Ez jó jel, gondoltam.

- Ígéred-e, hogy nem rázod többé a Mariska barátod fejét, mint ezt az állatkerti tanulmány-utunkon a majomketreknél tanultad? Ígéred-e, hogy a piromániához vezető gyufagyújtogatási passziódról lemondasz, és hogy öngyilkossági kísérletet nem követsz el a cukorkák vigyázatlan élvezetével? Ha ígéred, gyere, csókold meg a te jó apádat, aki aljas gazságaidat megbocsátja.

Hortyogott.

Gondoltam, talán nem is a fiam hibás, hanem én nevelem rosszul.

Fogadtam melléje tanítót.

A tanító úr komoly és tudományos fiatalember volt. A jogi akadémiába járt, és cvikkert viselt. Lehetett rajta látni, hogy értelmes úri ember.

Bemutattam őt a fiamnak.

- Nézd fiacskám, ez az úr a jóra kíván téged oktatni.

A fiam rápillantott. Bizalmatlan és gyanakodó volt a pillantása. Különös, hogy a gyermekek ösztönszerűleg érzik a tanítóban az ellenséget.

Az ellenség mindazonáltal nyájasan magához vonta őt, és így szólott hozzá:

- Gyerme kem, immár hat éves vagy, és azt hallottam, hogy még nem ismered a betűket.

- Igaz, - felelte őszintén a fiam.

- Hát akarsz-e tanulni?

- Nem.

- De látod aki nem tanul, az téglahordó napszámos lesz. Aki pedig tanul, az nagyságos úr lesz. Válassz: mi akarsz lenni: napszámos vagy nagyságos úr?

- Huszár.

Megfogta a tanító úrnak az orrát, és meghúzta.

- Lásd, - szólt a derék férfiú, - most olyat tettél, ami nem illik. Jegyezd meg, hogy senkinek az orrát meghúzni nem szabad.

- Miért?

- Mert az orr nem csöngettyű húzó.

Ez a magyarázat tetszett a fiamnak. Egyszerre az ölébe mászott és barátságosan megcsókolta.

No lám, milyen finom gúnnyal fejezi ki, hogy nem respektálja.

Néhány nap múlva azt mondja a gyerek:

- Apám, a Kati orra csöngettyű húzó ám.

Kati a cselédem volt. Csinos falusi leány.

- Mit beszélsz?

- Azt, hogy a tanító úr meghúzta a Kati orrát, és a Kati csengetett.

- Hogy-hogy?

- Meg is ölelgette, csak hogy ne csengessen, meg is csókolgatta. Mégis csengetett.

Íme, így elárulta a tanítóját.

Katit összeszidtam. Kati összeszidta a tanítót. A tanító összeszidta a fiamat.

A kis gazember ettől az időtől kezdve mindig elbujt, ha a tanítója jött: hol a sifonérből, hol az ágy alól, hol a kamarából kapartuk elő.

A tanító azonban mégis csak eljárt hozzám. De mert a Kati orrát megrögzötten csöngettyű húzónak nézte, a fiam ismételten elárulta őt.

Ezt a tanító végre is nem bírta tovább: abbahagyta a nevelést.

Sajnáltam őt, igazán sajnáltam, mert becsületes és tudományos ember volt, de annyira szemérmetes, hogy nem bírta elviselni a fiam árulkodását. Adtam is neki jó ajánlólevelet egy olyan barátomhoz, akinek nem konyha mellett nyílik a gyermekszobája.

- Látod, - szóltam ekkor a fiamhoz, - kifondorkodtad innen ezt a jóra való ifjút. Ki tanít most meg írni, olvasni?

- Tudok, - szólt ártatlan arccal, de bizonyára belső gúnnyal, - írjak?

Azzal fölvette a ceruzámat, és míg háttal álltam feléje, a drága Gyöngyösim pergamenjére rárajzolt egy szamarat.

- Mit jelentsen ez? - kérdeztem tőle.

- Ez te vagy apám, - felelte vidáman.

Elégé érettnak láttam arra, hogy iskolába adjam.

Mély lelkifurdalások között vezettem el őt az elemi intézetbe.

A tanító jóakarattal fogadott. Nem sejtette a jámbor, milyen izgágaságot vett föl az iskolájába.

- No, mi történt? - kérdeztem balsejtelemmel, mikor félóra múlva tintától csepegő fejjel és ruhában, talpig feketén hazajött.

- Semmi különös.

- És ez a feketeség?

- Tintatartó volt előttem a padban.

- Hát aztán.

- Ráütöttem alulról a tintatartó talpára, és tudod apám mi történt?
 - Micsoda?
 - A tinta ugrott.
 - Ugrott-e?
 - Ugrott ám, mégpedig egyenesen a tanító úrnak az arcába.
 - És nem nadrágolt meg?
 - Nem látott a tintától.
 - De te is merő egy tinta vagy.
 - Igen: mert a tinta azután visszaugrott rám, és én letörültem a zsebkendőmmel.
- Másnap remegve vittem el újból. Bocsánatot kértem a tanítójától, és különösen esdekeltem, hogy ne üsse őt agyon.
- A tanító ur arcán csupán a gallus tinta nyomai sötétlettek. Ő maga egy repetir-jóság.
- A fiú kissé csintalan, - szólott láthatólag meghatva a visszaemlékezéstől, - nem baj.
- Olyan helyre ültette a fiamat, ahol nem volt kalamáris, és látszólag minden rettegés nélkül nézett rá.
- Ez napon már végig ott volt az előadáson.
- Kibírtak fiam? - kérdeztem örömmel.
 - Ki, - felelte búsan, - de én alig.
 - Elhiszem: mi történt megint?
 - Képzeld csak apám, ez a tanító úr azt kívánja, hogy úgy üljek mint a sfinksz az opera előtt és folyton azt hallgassam, amit ő beszél.
 - Ez a helyes.
 - De én nem vagyok arra kíváncsi.
 - Különös nyilatkozat!
 - Unatkoztam, és fütyültem.
 - Szép.
 - A Pali is azt mondta. Pali előttem ül. A tanító erre...
 - Azt mondta: ne fütyülj.
 - Nem: azt, hogy fogjam be a számat. Befogtam a számat. Akkor meg azt mondta, hogy ne tartsam a számon a kezemet. Hát mondd apám: a lábammal fogjam be a számat?
 - A végét mondd.
 - A végét? Egy fiú ma gallér nélkül ment haza.
 - Hogy-hogy?
 - A tanító úr kiállított. A fiú palavesszőt dugott hátulról a nyakamba. Erre megfordultam, és belekapaszkodtam a gallérjába. A gallér elszakadt.
- Egy hete látogatja már az iskolát a fiam és én mindennap tapasztalom, hogy még nem csapták ki.
- Sokszor könnyezve magyarázom neki, hogy milyenek a jó fiuk, s ő bámulattal hallgatja.
- Mesélj még, - mondja ilyenkor ravasz áhítattal.

Oh, ha nem én volnék az apja, hanem más, már régóta azt tanácsoltam volna neki, hogy iratkozzék be előre a fegyházba. De mert a vér nem tagadja meg a vért, mindennapi aggodalommal bár, de mégis hallatlan elfogultsággal mentegetem őt.

Hátha nem is gazember ez a kis gazember? Elvégre is, még nem szedett verebeket a kútból, mint én, még nem verte be a német postamester ablakát.

Sem a misebort nem itta ki a templomban.

S elvégre is minden becsületes ember így kezdi.

Szabó Lőrinc: Lóci verset ír

Ünnep előtt volt. Kint a kertben
húsvéti bárány bégetett,
most borult virágba az alma,
a barackfa már vetkezett,

én meg épp versbe igyekeztem
fogni életet és halált,
mikor egyszerre nyílt az ajtó,
jött Lóci és élémbe állt

s megszólalt: – Apu, verset írtam!
– De hisz még nem tudsz írni, te!
– Nem is írtam, csak kigondoltam.
– No, halljuk. – Hát figyelj ide, –

szólt Lóci, azzal nekikezdett
s két sorban elmondta a verset:
„Az életet adja, adja,
egyszerre csak abbahagyja.”

Én nagyot néztem: – Ki? Kiről szól
a versed? Ennyi az egész?
– Hát az istenről, az a címe! –
magyarázta a gyerek; és:

– Nem kéne még valami hozzá?
kérdeztem én kíváncsian.
– Nem hát, – felelt ő, – ez az élet,
ebben már minden benne van.

– Benne van, jól van, igazad van,
szép a vers, menj és játssz tovább! –
Szinte ijedten csókoltam meg
Lóci hatéves homlokát...

Ő elrohant... Kint ragyogott a
tavasz, a bárány bégetett
s én eltűnődve ezt a verset
írtam a magamé helyett.

V I C C O L D A L

A skótnál csöng a telefon:

- Halló itt a telefonközpont - mondja egy hang a vonal túloldalán - Ön kéthavi telefondíjjal tartozik nekünk!
- Ez kérem tévedés lesz - mondja a skót - nekem nincs is telefonom.

Egy kismama sír a szobában. Bemegy az orvos:

- Miért sír?
- Még fel sem értünk a szülőszobába, és én már a liftben megszülettem a gyerekemet...
- Ne aggódjon! Van ennél rosszabb is, egy hölgy két éve a parkolóban szülte meg a gyereket.
- Igen, az is én voltam.

Három elítélt beszélget a börtönben:

- Titeket miért ítélték el? - kérdi az egyik.
- Elkötöttem egy autót, egymillió forintos kárt okozva. És te?
- Én loptam az állam pénzéből, kétmillió forintos kárt okozva.
- Hát te cimbora? Te mit csináltál?
- Én három millió forintos kárt okoztam.
- Na akkor te vagy itt a legjobb. Hogy csináltad?
- Hóvirágot szedtem.

Hopkins időjós volt az egyik tévétársaságnál. Bár képzett meteorológus volt, gyakran téves előrejelzéseket adott. Miután az egyik helyi lap cikket írt róla, hogy az elmúlt évben 300 alkalommal tévedett, kirúgták az állásából. Hopkins elutazott egy másik államba, ahol szintén időjósnek jelentkezett egy tévétársasághoz. A jelentkezési lapon állt a következő kérdés:

- Miért hagyta ott előző munkahelyét?
- Igy válaszolt:- Mert nem felelt meg nekem az időjárás.

- Mióta dolgozol ennél a cégnél?
- Mióta megfenyegettek, hogy kirúgnak.

A kocsmából indul haza az alkoholista, de útravalóként még egy üveg vörösbort betesz a kabátzsebébe. Ahogy botorkál az úton, beleesik egy árokba, jól megüti magát. Látja, hogy valami nedvesség elkezd végigfolyni a mellkasán, kétségbeesve felkiált: - Remélem vér!

Hazamegy a férj, szőke felesége büntudatosan megy elé:

- Ne haragudj, drágám, de ki akartam vasalni a nadrágotat, véletlenül rajta felejtettem a vasalót, és egy nagy lyukat égettem a szárába.
- Ne is törődj vele - mondja a férj. - Van még egy ugyanolyan.
- Igen, ez nekem is eszembe jutott - mondja büszkén a feleség - abból foltoztam be a kiégetett lyukat!